

Пише: Мирослав Самарџић
уторак, 19 јануар 2021 09:19

Вишестраначки систем у Србији фактички је престао да постоји. Једна партија, Српска напредна странка (СНС), и њен лидер, Александар Вучић, имају сву власт у својим рукама. Они контролишу државу, АП Војводину, све гране власти, медије и скоро све општине и градове.

У анализама политичког живота системски аспекти обично се изостављају и узроци неповољног стања једнострано налазе у Вучићевој личности. Иако улога личности у политици не сме бити занемарена, објективне околности и структурни фактори одлучујуће утичу на карактер система. Слободан Милошевић је такође био склон неограниченој личној власти, али деведесетих је у Србији постојао буран политички живот. Деловале су бројне опозиционе партије које су имале значајан политички утицај и моћ у друштву. На демонстрацијама су учествовале стотине хиљада људи. Није било страха код опозиционих активиста, иако је Милошевић вршио и политичка убиства. Постојали су опозициони медији и какав такав политички плурализам. Томе је, додуше, допринела и повремена подршка опозицији са Запада.

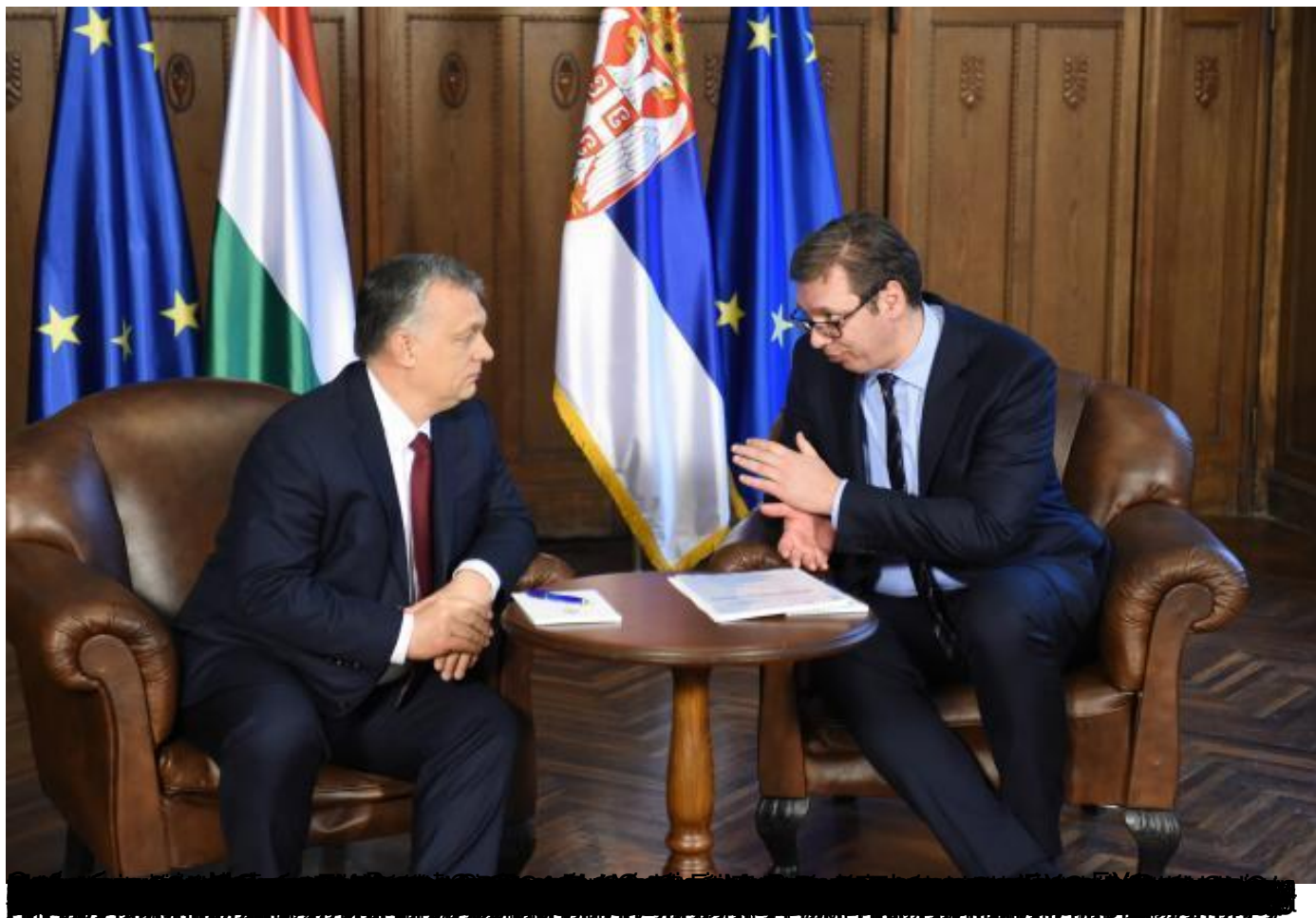
Од Милошевићевог пада, до 2014. постојао је у Србији политички плурализам. Медији су били слободни, није постојала ниједна доминантна политичка партија. Иако је СНС, у коалицији са Социјалистичком партијом Србије, дошао на власт 2012. до преокрета ка систему страначког монизма долази после избора одржаних марта 2014. на којима је СНС освојио 48,4 посто гласова и 158 мандата у Народној скупштини. Како је до тога дошло? Сматрам да се ради о комбинацији социјалних, економских, историјских, културних и политичких фактора.

Пише: Мирослав Самарџић
уторак, 19 јануар 2021 09:19

Пише: Мирослав Самарџић
уторак, 19 јануар 2021 09:19

Пише: Мирослав Самарџић
уторак, 19 јануар 2021 09:19
